

Mama și cu tata m-au făcut la mare dragoste. Am fost crescută de două bunici – una moldoveancă, alta evreică. Toată copilăria mea, adolescența și o bună parte din anii care au urmat am fost pupată în fund și alintată de aceste două femei care au făcut din mine o pu-toare extraordinară.

Am făcut școală și liceu cu predare în limba rusă. Două facultăți.

Am lucrat ca dereticătoare, spălătoreasă de vase, vânză-toare de parfumuri ieftine, vânzătoare de parfumuri scumpe în buticuri de lux, am predat rusa nemților, de câțiva ani fac contabilitate pentru ei.

În 2013 mi-am tras un blog pentru maturi, povestind, fără niciun fel de cenzură, experiențele de sex și tot ce ține de relațiile mele cu bărbații. Lola Majeure Blog s-a dovedit a fi unul dintre cele mai citite, criticate și discutate, iar pagina mea de facebook a fost bombardată cu mesaje: de la cele mai tâmpite până la cereri în căsătorie.

Am 35 de ani, sunt căsătorită pentru a doua oară.

Am scos 3 cărți cu ceva mai mult decât amor și des-trăbălare în ele.

O am pe Matilda – o măță nesuferită găsită lângă un tomberon, care a pus stăpânire pe mine, făcându-mă să înțeleg cât sunt de mici și neputincioși oamenii.

LOLA MAJEURE

Cârtița

ROMAN

În stânga mea o femeie ținea în brațe o pisică gata să fete. Dacă o lăsa din mâini, cred că ieșeau motănașii din ea și se rostogoleau pe podeaua udă. Pe celălalt scaun – doi îndrăgostiți și-au adus câinele să-l adoarmă. Un copil roșcat urla că țestoasa lui nu mai mănâncă de-o săptămână. Toți acești proprietari de animale se uitau mirați la mine, dar nu se încumetau să mă întrebe ce caut aici și ce nu este în regulă cu animalul meu. Nu era o idee prea bună, dar această vizită la veterinar era unica ieșire din situație. Mă va crede nebun sau excentric. În cel mai rău caz, se va supăra că-i iau din timp. Nu știam cum să încep, l-am întrebat care sunt măsurile de îngrijire a unei cârtițe, ce le place să mănânce și dacă există vreo modalitate pașnică de a fi calmate atunci când sunt agitate. Doctorul m-a felicitat pentru alegerea pe care am făcut-o atunci când mi-am luat un astfel de animal de companie, dar nu știe prea multe căci eu, adică ea, e primul lui caz. Data viitoare îmi va spune ce să fac. Mi-am mușcat limba, i-am mulțumit și am ieșit. În urma mea au intrat cei cu câinele. L-am invidiat.

O zi pierdută în zadar. Ca multe altele care au fost și care vor veni. La 10 trebuie să fiu la secția de poliție, dar până atunci trebuie să reușesc să trec pe la magazin. Să cumpăr o botniță și-o lesă de calitate.

*

Obosisem să tot privesc la picioarele ei. De când a intrat în cameră și s-a așezat pe scaun, fără să-mi acorde atenție, stăteau cârnite unul spre celălalt vârful degetelor atingându-se și formând un semicerc ca desenat de-o mână de bețiv. Avea emoții, mă privea încercând să nu-și trădeze curiozitatea, dezgustul și teama. În încercarea de a sparge gheața, am început să-i povestesc despre sorămea și cum a rămas fără dinți cât a fost la psihiatrie. I-au dezbătut infirmierele, încercând să-i bage mâncarea cu sila. M-am gândit că asta ar înviora-o puțin, că frica de a rămâne știrbă e mai mare decât frica de închisoare, că o va bucura vestea că altă femeie suferă mai mult decât ea.

— Cât timp a stat sora ta la balamuc?

— Două luni.

— Ce făceai când ți-au telefonat?

— Nimic deosebit. Când mi-au telefonat să-mi spună că, printr-un sistem aleatoriu, am fost ales să monitorizez timp de patru luni o femeie care a fost declarată *bolnavă* și că cele câteva fraze pe care urma să le scriu la sfârșit aveau să decidă dacă va face sau nu închisoare, îmi căutam ciorapii aruncați la întâmplare sub masă. Cu o seară înainte, împreună cu trei prietene încercaserăm să redăm, cât mai real și mai frumos posibil, una dintre picturile lui Jan Saudek, în care două grășane îi sug țâțele unei slăbănoage.

— Nu ți se pare nedrept? mă întrebă tulburată. Cred că o tulburase mai mult calmul meu decât situația în sine.

— De ce? Nu știu cine m-a turnat. Nu știu dacă am fost o soție rea, o fiică nedemnă, o soră incapabilă să

ofere dragoste, nu știu care e motivul, nu înțeleg unde am greșit. Depind de tine, de ce vei scrie, de ce-o să decidă oamenii necunoscuți. Mă voi întoarce acasă, va trebui să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dar s-a întâmplat. Știi pe câți i-au arestat anul trecut? 14! Anii precedenți erau mai puțini. Pe unul l-au închis pe doi ani, făcuse ceva ieșit din comun. Nu e corect! Știi câți au fost turnați în total? 400!

400 nu era o cifră atât de mare. În realitate, cere-urile erau de zece ori mai multe, oricine își putea turna vecinul, soția sau copilul. Ai uitat să uzi grădina, ești turnat, ai uitat să-ți închei șlițul, ești turnat. Aberații de tot felul. În fiecare an, poliția edita o broșură cu cele mai neobișnuite cereri parvenite. Cele care meritau atenție mă gândesc că erau scrise mai frumos și frazele formulate mai plauzibil. Nu erau infracțiuni sau crime odioase, pur și simplu, la un moment dat cineva își dădea seama că omul de lângă el nu mai este potrivit locului, că s-a stricat mecanismul și trebuie corectat, reparat, că nu corespunde, aducea dovezi în scris. Soțul prietenei mele, cea grasă, făcea închisoare pentru că nu și-a onorat obligația de fiu. Așa au decis părinții lui. Nu-i vizita, nu le trimitea cărți poștale, nu le-a zis că s-a căsătorit. Ei i-au achitat studiile și apartamentul, tot ei l-au băgat la închisoare. Nici nu le-a fost jenă să recunoască. Câteodată îl vizitează. De frica lor, el accepta să iasă. Niciodată n-am avut treabă cu poliția, cercul meu de prieteni urăște legile și copoii precum urăște Ursula doctorii.

Aș fi preferat să am o altă *pacientă*. Aș fi preferat să nu fiu deranjat în dimineața asta. Nu avea de gând să-și îndrepte picioarele. Am luat-o ca pe-o provocare.

— Te-ai culca cu mine? nu știu ce-i veni să întrebe.

— Da. Și cu mama ta, cu soră-ta, cu mătușa, cu prietena cea mai bună, cu vecina, cu soacra, cu fiica dacă e destul de mare.

— Am înțeles, nu trebuie să continui.

— M-ai întrebat, am răspuns. Ce-a fost asta?

— Încerc să fac ce n-am făcut până acum – să fiu obraznică.

— Atunci prea puțin încerci. Ți recomand să-ți iei o rochie neagră, cu nasturi până la gât, să-ți prinzi părul în coc, să stai cu picioarele strâns lipite, puțin înclinate spre stânga. Asta mă va intriga.

— O să mă gândesc.

Trecuse abia o jumătate de ceas din cele două ore destinate conversațiilor. Îmi era foame, voiam să fumez, voiam să o fut pe Cosette. Pacienta mea își dădea seama de asta, iar eu îmi dădeam seama că acest joc va dura mult. Până când, printre minciuni și intonații false, n-o să se strecoare adevărul și atunci poate c-o să înțeleg ce dracu' caută această femeie în fața mea și cine ar fi putut să o declare bolnavă.

*

Tata a dorit să mă vadă avocat sau economist măcar. Mie mi-a plăcut să tund oameni și m-am făcut frizer. Până acum trei ani, mi-am plimbat degetele prin capul tuturor bărbaților de la noi. Împreună cu Mango, un tip rușinos

și muncitor, am deschis cea mai respectată frizerie din oraș. Refuzam categoric să primim femei. În prezența lor nu te poți băși ca lumea. Mereu trebuie să te ții în frâu.

Tata s-a împăcat cu ideea că unicul său fiu strivește păduchia din capul clienților săi. Cu Mango am știut de la început c-o să mă împac. Era ascultător și vorbea puțin. Când îți alegi un partener de afaceri, îți alegi o soție. Noi doi cu Mango și capetele celor mai văzuți bărbați din oraș – chiar au fost vremuri frumoase. După moartea Mayei, i-am vândut partea mea de afacere și am cumpărat cotețul în care trăiesc acum. E un apartament mic în care mă rătăcesc.

Mi-am creat o teorie despre oameni și felul în care le stă părul. Cei mai idioți și imbecili sunt cei cu aranjare perfectă, pentru că numai idioții și imbecilii tind spre perfecțiune. Uneori nu am timp să îngrijesc de mine. Nu știu cine a inventat grija de sine, e mai de înțeles grija de cartofi sau tufele de trandafiri. Oricum, chiar dacă nu întotdeauna arăt impecabil, părul mi-l aranjez impecabil. Mai mult decât perfect. Ca un imbecil desăvârșit.

*

Nici de această dată nu-și schimbase poziția picioarelor, începusem să cred că e handicapată. Întotdeauna întârzii, nu am avut ocazia să o văd cum intră pe ușă. I-am spus că aceste întâlniri ar putea avea loc și în altă parte, putem mânca înghețată, bea ceai, ar putea veni la mine.

— Într-un fel, seamănă a psihoterapie.

— Nu, doamnă.

Intenționat i-am zis „doamnă”. Nu aveam intenția să mă fac prieten cu ea, să nu-și facă iluzii că m-ar interesa mai mult decât trebuie viața ei, să nu-și imagineze sentimente pe loc gol, așa cum fac de obicei femeile.

— Nu înțelegi, nu mă sperie închisoarea.

Același cântec. Mă dor urechile.

— Da, mi-ai spus. Te indispuie ideea că cineva nu e mulțumit de tine și că ți s-a spus verde în ochi. Ți s-a dat motiv să te îndoiești de prezența ta impecabilă. Mie însă oamenii de fiecare dată îmi dau peste nas, nici nu trebuie să mimeze că mă plac. Apropo, închisoarea asta e un fel de izolator comod. Până și prosoapele ți le schimbă regulat, dau din cele pufoase.

— De unde știi?

— Soțul unei prietene stă acolo.

— Nu ți se pare ciudat că tocmai oamenii străini ne evaluează? Nu era mai ușor să trecem teste?

Ne întoarcem de unde am pornit.

— Nu ți se pare că dramatizezi? Privește această întâmplare ca pe-o aventură. Noi doi, timp de patru luni, vom avea o relație.

Hai c-am pocnit-o. Aș fi putut spune orice, numai să înceteze să se lamenteze.

— Ușor pentru tine.

— Deloc. O relație presupune implicarea amânduro-
ra, nu ești genul meu și asta complică lucrurile.

A zâmbit. Următoarea dată când am văzut-o, avea părul vopsit într-un roșu spălăcit, ca al băiatului cu țestoasa, dar era frumos. Dintr-o îndârjire inexplicabilă nu i-am făcut niciun compliment. O săptămână nu am văzut-o. Mi-am zis că o fi având ciclul sau i s-a urât de mine. Mai repede decât mie de dânsa.